

οὐδὲ γὰρ ἀπὸ ἀλλήλων ταῦθ' ὑπαρξέει· ἀνε-
 τὸς αἰὲν δὲ τούτων ἐκ τῶν φίλων ἐστὶν συμ-
 βουλιῶν γὰρ οὐχ οὐδ' αἰῶν τεύχεται, δὲ ἀπὸ πύτων.
 ἀρ' οὐκ οὐδ' ἐν ἀλλοίωτερον πορὸς αὐτὸν ἐκ-
 τερον, ἢ εἰ μὴ ἐγγεγονέναι φίλος μὴδέποτε, ἢ δὲ
 μείναν ἔχειν τῆς γήουρας σωτηρίας, καὶ
 ἡσυχίας ἀπὸ φίλων μέλλον ἢ ὀφθαλμοὺς οὐκ ἔμετα
 θεῖν χαλεπώτατα, οὐτω, καὶ τοῖς γήουρας ἀ-
 ποτεινόμετον τι, διὰ τὴν πορογενουμένη φι-
 λίας, ὅταν μὴ δι' ὑπερβολῆν μορθηθείας ἢ
 διαλείσει γέννηται.

Κεφάλαιον δ.

Τὰ φιλικὰ δὲ πορὸς τοῦ φίλου, καὶ οὗτος
 ἀφιλίᾳ ὀρίζονται, ἔοικεν ἐκ τῶν πορὸς
 ἑαυτῶν ἐλλυθέναι. πᾶσαι γὰρ φίλον, τὸν
 βουλομένην καὶ πορὸς πόντα τεύχεται, ἢ τὰ
 φαινόμενα, ἐκείνου ἔνεκα· ἢ τὸν βουλομέ-
 νον ἐστὶν καὶ ζῆν τὸν φίλον αὐτῷ χεῖρον· ὅσο
 εἰ μὴ τέρως πορὸς τὰ τεύχη πεπόνθασαι, καὶ τῶν
 φίλων οἱ ποροκεκμηκότες. οἱ δὲ, τὸν σωδία-
 γματα καὶ τὰ αὐτὰ τὰ ἀερέθρον, ἢ τὸν σωαλ-
 γωῖτα καὶ συγχέροντα τῶ φίλω. μέλιστα
 δὲ καὶ τὸ πορὸς τῆς μητρός συμβαίνει. τού-
 των δὲ πνε καὶ τῶν οἰκίαν ὀρίζονται. πορὸς
 ἑαυτὸν δὲ τούτων ἕκαστον τῶ ὀπτικῶ ὑπαρ-
 χεῖ· τῆς ὅλοιποῖς, ἢ τοῖσι τοῖς ὑποκαρβαίου-
 σιν ἐστὶν. ἔοικε γὰρ, ἡσυχίας ἀπὸ εἰρηθ, μέθον ἐκεί-
 σω ἢ ἀρετῆ καὶ ὁ σπουδαῖος ἐστὶν. εἰσὶ γὰρ ὁμο-
 γνησικεῖ ἑαυτῶν, καὶ τῶν αὐτῶν ὀρέχεται καὶ
 πᾶσαν τῶν ψυχῶν. καὶ βούλεται δὴ ἑαυτῶ
 τεύχεται καὶ τὰ φαινόμενα, καὶ πορὸς πᾶσι γὰρ
 ἀγαθῶν τεύχεται διαπονεῖν, καὶ ἑαυτῶ ἔνεκα
 τῶ γὰρ διακοητικῶ χεῖρον, ὅσο ἕκαστος ἐστὶν δὲ-
 κεί. καὶ ζῆν δὲ βούλεται ἑαυτὸν καὶ σώζεσθαι,
 καὶ μέλιστα πᾶσι, ὅ φρονεῖ· ἀγαθῶν γὰρ τῶ
 σπουδαῖο τῶ ἐστὶν. ἕκαστος δὲ ἑαυτῶ βούλεται
 τεύχεται. γρηθμῶς δὲ ἄλλος, οὐδέ τις ἀρετῆ·
 ἀπ' πάντων ἔχειν ἐκείνου τὸ γρηθμῶν· ἔχει γὰρ καὶ
 νῦν ὁ θεὸς τεύχεται, ἀλλ' ἂν ὁ, τί ποτ' ὄξει.
 δόξειε δὲ ἀπὸ τῶ νοοῦ ἕκαστος ἐστὶν, ἢ μέλιστα.
 σωδίαγειν τε ὁ ποιῶτος ἑαυτῶ βούλεται·
 ἢ δέως γὰρ αὐτὸ ποιεῖ· τῶν τε γὰρ ποροαγμά-
 νων ὀπτερπεῖς ἀπὸ μὴ μῆ, καὶ τῶν μελόντων
 ἐλπίδες ἀγαθῶν· ἀπὸ τοιαῦται δὲ ἡδέται. καὶ
 θεωρηματικῶν δὲ ὑπορεῖ τῆ διανοία, σω-
 αλγῆ τε καὶ σωθῆται μελιστα· ἑαυτῶ
 πάντη γὰρ ὄξει τὸ αὐτὸ λυπερῶν τε καὶ ἡδῶ,
 καὶ οὐκ ἄλλοτ' ἄλλο· ἀμειταμέλιτος γὰρ,

A neque enim inter sese mutuo hac in-
 erunt ipsis. absque his vero esse amicos non
 licebat: quippe cum fieri nequeat, ut si-
 mul degant. Sed de his dictum iam est. Nū
 autem nihilo fecius se gerere debet er-
 ga ipsum, ac si nunquam fuisset amicus?
 an ante habitae consuetudinis memoria
 retinenda est? & quemadmodum amicis
 magis quam alienis gratificandum esse e-
 xistimamus: ita iis qui fuerunt, ob amici-
 tiam quae prius intercessit, tribuendum a-
 liquid est: quando non ob nimiam prauitatem facta est dissolutio.

CAPVT IIII.

I Am vero ea quae ad amicos attinent, &
 I quibus amicitiae definiuntur, ex iis quae
 erga se quisque agit, esse videntur profe-
 cta. Statuunt enim amicum esse eum qui
 vult & agit bona, aut quae apparent, illius
 causa: vel eum qui vult & esse & viuere
 amicum ipsius causa. id quod matres er-
 ga filios faciunt: & amici, inter quos of-
 fensio aliqua incidit. Alij eum qui simul
 degit, & eadem eligit: aut qui condolet &
 congaudet cum amico. maximè verò e-
 tiam hoc matribus contingit. At aliquo ex
 his amicitiam quoque definiunt, quorum
 vnumquodque probo viro erga seipsum
 inest: ceteris verò, quatenus tales se esse
 existimant. Videtur enim, quemadmodum
 dictum est, virtus, & probus vir vni-
 cuique esse mensura. is enim secum con-
 sentit, & eadem tota anima appetit. Et vult
 etiam sibi ipsi bona, & quae apparent, at-
 que agit. boni enim est sui quoque causa
 bonum elaborare: intellectusque siquidem
 partis gratia, quae esse vniuscuique no-
 strum videtur. Vult quoque viuere se, &
 saluum esse, & maximè id, quo sapit. Pro-
 bo enim viro esse bonum est. Vniuscuique
 autem sibi ipsi vult bona. effectus verò a-
 lius illud quod euasit, omnia habere eli-
 git nemo. habet enim etiam nūc Deus bonum,
 sed cum sit ipse id quodconque est.
 Vniuscuique verò id quod intelligit, esse
 videretur, vel praecipue. quisque est huius-
 modi, secum degere vult. iucundè enim
 id facit: quippe cum & factorū oblectabi-
 les recordationes, & futurorum spes bonae
 sint: tales autem sint iucundae. Contem-
 plationibus praeterea abundat cogitatione:
 condoletque & collectatur secum maximè
 idem prorsus, & molestum est, & iucun-
 dum, & non aliàs aliud. praemittentia siqui-
 dem vacat, ut ita dicam. Eo quodd igitur
 probo viro erga seipsum vnumquodque

ὡς εἰπὴν * τῶ δὲ πορὸς αὐτὸν ἕκαστος τούτων,
 k ij